

inexistent Bernhard Weiss, creació brillant d'un valencià socarró, que hi excusà l'assistència amb el següent telegrama: «Imposible viaje por falta de existencia. B.W. Hotel Inglés. Calle Barcelona. Valencia». El suposat professor de la Universitat de Munic hauria estat l'autor de dos

articles periodístics, «La llengua de oc en Alicante» (*Levante*) i «La lengua valenciana en el norte de Africa» (*Información*), apassionadament invocats pels secessionistes. La hilaritat dels acadèmics es tornà un ample somriure en ser informats de la variabilitat dels criteris ortogrà-

tics propugnats per una Acadèmia de Cultura Valenciana, reducte del franquisme.

«La qüestió valenciana hi quedà ben aclarida» —afegeix Ferrando—, «però per un moment vaig sentir-me avergonyit com a valencià en contrastar l'anunci de la imminent

inauguració d'una Televisió Gallega amb programació quasi íntegrament en galleg, i el fet que més d'un 90% de les intervencions dels parlamentaris gallegos són en galleg, amb la política i les actituds lingüístiques de la major part del nostres parlamentaris».

Baldeón: pintura-pintura

Érem molts dels qui ens agrada la pintura en aquesta sòrdida i meravellosa ciutat els qui esperàvem amb il·lusió la primera exposició individual d'aquest jove, simpàtic i rialler pintor, que respon al nom de Javier Baldeón.

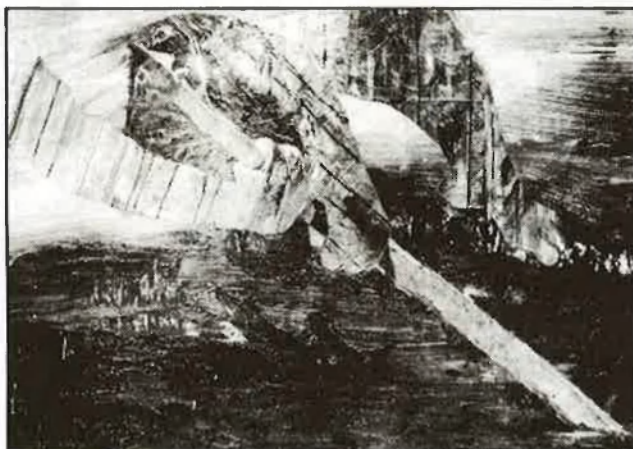
N'havíem vist quadres ací i allà; en el seu estudi, immens, però acollidor, a Arco 84 i 85 a Madrid, i a València també. Però es ben cert que teníem ganes de gaudir amb amplitud la seua obra, volíem veure-la.

I, així, expectants i inquietos, tal vegada més que el mateix artista, vam anar al carrer de l'Almirall, per contemplar què ens oferia aquesta paleta nerviosa i multifacètica.

En entrar-hi, la impressió que vaig tenir no podia ser més prometedora; enfront nostre hi havia un quadre on l'harmonia de colors es fon amb el motiu, *Merluza con guitarra-I*, i li dona una vida intensa, on un blau lluminós vertebrava el quadre de dalt a baix.

Passejant per la sala, trobarem quadres on la fi-

gura humana presidia la composició. Postures i escorços difícils d'uns cossos, al meu parer, no del tot reeixits, ja que em sem-

/ Jordi Vicent

bla que no acaben de trobar el lloc a l'espai, i es dissolen en un mar de colors (*Caronte, La Hamaca*).

Una gamma riquíssima presideix tota la seua obra; seria quasi impossible d'endevinar quins colors, gradacions, transparències i gammes hi ha en aquest espai tan reduït. I tot aquest univers de color és presidit per un blau en-

lluernador i un verd multifacètic, que donen cos a tota l'obra.

M'agraden moltíssim les seues natures mortes (*Bodegón embotellado I-II* i *Merluza con guitarra I-II*), on un vendaval de pintura traspasa tot el quadre. Ampolles que es contornegen per ràfegues de color. Fons violents que em porten a la memòria inhòspi-

Una presentació postindustrial

Enric SORRIA

El 29 de maig passat, a les 9 de la nit, es féu la presentació del primer llibre de poemes de Carles Decors, *Cicle d'acumulacions*, al local del Teatre a Banda, València.

Decors va fer un breu parlament en què subratllà el caràcter atípic que s'havia volgut donar a l'acte: estalviant-se les lloes habituals i «les lectures tendencioses». En aquesta presentació, una ballarina, Marian del Valle, havia intentat de reconstruir el moviment implícit a l'escriptura, amb una interpretació lliure, a partir d'una peça de Mahler i una altra del grup australià Seppuku. La dansa, tensa i espasmòdica, desenvolupà alternativament aquests dos temes. La interpretació de la jove Marian fou voluntariosa, si més no.

L'acte es complementà amb l'actuació de dues parelles: Gracel Meneu i Sergi Claramunt, i Edison Valls i Irene Mira, que interpretaren dues peces curtes amb prou imaginació i saber fer.

A la cloenda d'aquesta presentació inusual hi hagué, és clar, llibres i dedicatòries.